

KRISTUS JE VSTAL, KRISTUS ŽIVI, VESELITE SE!

Mi se veselimo Kristusovega vstajenja, še večje veselje in upanje pa so doživljali Kristusovi učenci. Veselje in upanje se prepleta tudi v današnjem človeku. Ker smo Kristusovi otroci, se lahko upravičeno veselimo.

Jezusa Kristusa imamo za vodnika, ki nas vodi in usmerja po bližnjih ljudeh, po branju Svetega pisma. V vsakem trenutku lahko vidimo Božjo pomoč, Božjo roko.

Sam Kristus pravi: »Če te bo lastna mati zapustila, jaz te ne bom.« On nas vidi, sliši, pozna in nas lahko tudi reši S SVOJIM USMILJENJEM. LJUBI nas in nam stoji ob strani v vseh trenutkih našega življenja. Vse to nas mora navdajati z mirom, veliko hvaležnostjo in velikim veseljem.

VESELITE IN RADUJTE SE!

Branka Grošelj

ALELUJA – ON ŽIVI!

Kakšen mir, veselje. Radostna aleluja še doni v naših ušesih in v naših srcih. Kri za nas prelita nam daje življenje. Kakšna ljubezen mora biti to, da daš svoje življenje za to, da bi ga drugi imeli v izobilju! To zmore le On, Božji Sin, ki živi.

Mi to verujemo in vedno znova v veri tudi izpovedujemo. Dvanajsti in zadnji člen apostolske veroizpovedi se glasi: »*Verujem v večno življenje.*« Vera v posmrtno in večno življenje je sicer na zadnjem mestu v veroizpovedi, dejansko pa je ta člen najbolj odločilen za usodo vsakega človeka. Če je s smrtjo vsega konec, so življenjska pravila popolnoma drugačna, kakor če s smrtjo ni vsega konec!

Ne morem si kaj, da kdaj ne bi podvomila v to, da On res živi, da je vstal od mrtvih. Odpreš televizijo, radio, internet ali pa časopis, vse temelji na samoodrešenju. Povsod ti ponujajo recepte za srečo, ki si jo prideláš sam. Nikjer se ne omenja Jezusa, ki čaka, da ga bom končno opazila in ga povabila v svoje življenje. Vse gre v smer gradnje na sebi: spremeniti se, se poboljšati, biti drugačen ... Če ne drugega, moram po tem tednu, polnem mesa in nezdrave hrane, preizkusiti vsaj kakšno novo »razstrupljevalno« dieto. Poskrbeti moram za svoje zdravje, za svoje telo. Ne me razumeti napak, tudi skrb za zdravje je potrebna, ampak ... Vsi ti članki in prispevki me prepričujejo v to, da si ljudje želimo za vsako ceno večno ostati na tem svetu. A naj se še tako trudimo, enkrat pride konec.

Velikokrat se spomnim na svetopisemski stavek zapisan v Psalmu 139:«V tvojo knjigo so bili vsi zapisani, dnevi, ki so bili oblikovani, ko ni še nobeden od njih obstajal.» Kaj bi se človek samoodreševal, če pa so mi vsi dnevi določeni, še preden je bil prvi izmed njih? Ni lahko sprejeti tega, da ni ne bližje ne daljše poti, ampak točno tista, ki je zapisana v knjigi življenja.

Ko sem pred časom govorila z mladim vernim dekletom o posmrtnem življenju, sem bila nemalo presenečena. Morda sem že malo pozabila, kako sem jaz razmišljala v njenih letih. S farizejsko držo sem jo začela prepričevati, da vendar brez vere v posmrtno – večno življenje naše življenje tukaj in zdaj nima nobenega smisla. Čemu se truditi za poštenost, načelnost, zvestobo ...? Ona pa me je na vso moč prepričevala, da se bo po smrti vrnila na ta svet in da bi takrat rada bila psiček. Morda je le mladostniško iskanje? Obdobje, ko je vse drugo bolj zanimivo kot krščanski nauk in Jezus, pravi Bog in pravi človek.

Kako pa jaz živim vero v večno življenje? Ali sem res velikonočni kristjan ali sem tista, ki sem se ustavila pri križu in še sedaj objokujem Jezusa, pribitega na križ, ali pa čakam pri grobu? Križa pa si mladi ljudje zagotovo ne želijo. Ampak pride. Takrat pa je kriza. Kriza, ki pomeni obup, ali pa kriza, ki pomeni dati kri za to, da bi imeli tukaj na zemlji življenja v izobilju in nekoč skupaj z našimi dragimi pri našem Očetu.

Naj nas Jezus, ki je vstal in živi, spremlja s svojim ljubečim pogledom in svojim zgledom.

Andreja Žakelj

DUHOVNI VIKEND ZAKONSKIH SKUPIN

Željni novih spoznanj, druženja in duhovne rasti smo se člani zakonskih skupin udeležili duhovnih vaj na Mirenskem gradu. Voditelj letošnjih duhovnih vaj je bil g. Marko Čižman, župnik iz Podutika.

Sestavljene so bile iz šestih nagovorov in že po prvem, ki je bil v petek po večerji, smo ugotovili, da bodo letošnje duhovne vaje zanimive. Iz voditeljevih besed je bilo čutiti neverjeten optimizem, veselje, preprostost in pozitivno energijo. Vse to se je počasi skozi njegove besede naselilo tudi v nas. Govorili smo o pozornosti. Takrat nas je spomnil, kako smo bili na začetku naše poti pozorni drug do drugega, potem pa pridejo dnevi vsakdana in dnevna rutina prekrije vse drobne vsakodnevne lepote, ker nimamo časa, da bi jih videli oziroma se nanje navadimo.

Zanimive in poučne so bile voditeljeve primerjave, na primer primerjava s poljem sončnic. Sončnice se ves dan obračajo za soncem. Kot da bi slutile, da jim sonce daje življenje. Ob sončnih dneh si naberejo moči, da lahko zdržijo tudi v slabšem vremenu. Enako tudi mi z obračanjem k Bogu dobimo moč in pomoč. Tudi obračanje drug k drugemu je pomembno. Kadar se pogovarjamo, bi si morali gledati v oči, kajti če govorimo drug mimo drugega, se največkrat ne slišimo in ne poslušamo. Najin vsakdan ni brez problemov. Važno je, da se o tem pogovarjamo in probleme poskušava rešiti skupaj.

Zanimiva je tudi primerjava s suho salamo. Da salamo lepo narežeš, si moraš vzeti čas. Tudi v naših odnosih si moramo vzeti čas drug za drugega. Prav slednjega smo imeli veliko. Lahko smo se odpravili na daljši sprehod in se pogovarjali ob vprašanjih, ki nam jih je dal voditelj.

Lepa sta bila tudi oba večera, še posebno drugi, kjer smo se srečali v dveh skupinah, moški in ženske posebej, in se pogovarjali, moški po moško, ženske po žensko.

Duhovni vikend naših zakonskih skupin smo zaključili v nedeljo s sveto mašo in blagoslovom naših vozil, da se srečno in varno vrnemo domov.

Upava, da so nam duhovne vaje dale novih moči v boju s skušnjavami, ki nas vsak dan obdajajo.

Irena in Jure Primožič

TOMAŽ V MENI

Velika noč me je z vsemi lepimi obredi, dobrotami in veselim druženjem počteno razveselila. Praznovala sem jo v krogu družine in prijateljev. Kako lepo!

Božja beseda pri sveti maši nas spodbuja k veselju in navdušenju ob Kristusovem vstajenju. Pomlad nam s svojim ponovnim rojstvom pomaga pri dobrem počutju.

Kristus je vstal, naše življenje ima smisel.

Pa se vprašam: »Slediti – kam, kako?« Posmrtno življenje je nekaj tako neoprijemljivega, nejasnega, kaj pa ...

Lahko je bilo učencem slediti Jezusu, bil je z njimi, dajal jim je moč in spodbude. Jaz pa sem tu sama. Jezusa moram vedno znova iskati v sebi, v soljudeh in včasih sem pri tem iskanju tako neuspešna. Vedno znova se v meni oglasi Tomaž: »Dokler ne položim svoje desnice ...«. Tako težko je verovati, ko pa nimam nič trdnega, na kar bi se naslonila. Bega me toliko stvari. Materialne dobrine, potrošništvo, mediji in vpetost v drveči ritem današnjega časa me vedno znova motijo. Kristus mi naroča, naj ljubim vse ljudi, jaz pa še sebe velikokrat nimam rada. Ja, ko bi imela Jezusa ob sebi, bi mi bilo lažje. Tako pa se vedno znova v meni oglašajo dvomi.

V roke vzamem Sveto pismo. To mi pove, da so tudi Jezusovi učenci bili velikokrat polni dvomov, čeprav je bil Jezus z njimi. In Jezus nas ni pustil samih, dal nam je veliko zapuščino, kjer lahko najdemo pomoč. Imamo Sveto pismo, imamo sveto mašo, obhajilo, imamo duhovnika in – ne nazadnje – poslal nam je Svetega Duha. Ni nas pustil samih.

Ja, ljubi Jezus, velikokrat se v iskanju prave poti spotikam, dvomim in omahujem. Tolaži me vedenje, da si Tomažu ne samo odpustil dvom, temveč si mu pomagal verjeti. Kadar se bo v meni oglašal »Tomaž«, takrat, prosim, pomagaj tudi meni!

Hermina Cankar

ZAHVALA OB 110-LETNICI KLEKLJARSKE ŠOLE V ŽIREH

Kar težko je verjeti, da je minilo že 110 let od prvih začetkov čipkarske šole. Zato se s hvaležnostjo v srcu oziramo nazaj na pretekle rodove, ki so znali ohraniti našo klekljarsko tradicijo.

Da smo našo obletnico tako lepo obeležili, se moram zahvaliti vsem učiteljicam klekljanja, vsem klekljaricam v Žireh, predvsem pa tistim, ki so pomagale pri izdelavi žirovskih povedk in Občini Žiri. Velika zahvala tudi staršem, ki vpišejo otroke v čipkarsko šolo, in učencem te šole, sodelavcem in vodstvu OŠ Žiri, predvsem pa koordinatorki projekta ge. Petri Novak.

Projekt je bil eden, mi vsi pa smo dali sebe in svoje talente, da je naša obletnica odlično uspela. Vse šteje, majhne in velike stvari, ki jih naredimo.

Naj se na vse vas zliva Božji blagoslov.

Branka Grošelj

BERNARDKA LURŠKA IN MI V ODNOSU Z MARIJO

Bernardka se je rodila leta 1844 v Lurdu v Franciji. Družina je živela v veliki revščini. Bernardka je bila vseskozi bolehnna, kasneje pa je postala redovnica.

Marija se ji je prikazala kot 14-letni pastirici. V zamaknjenjih je Marija govorila Bernardki: »Ne bom te naredila srečne na tem, temveč na onem svetu.« Marija ji je naročila, naj z rokami izkoplje studenec ter se umije v njem. Od tedaj ob votlini izvira lurški studenec.

Bernardka je umrla 16. aprila 1879, njeno truplo pa je ostalo nestrohnjeno. Leta 1933 je bila razglašena za svetnico.

Bernardko je k veri gnala notranja moč. Vedno bolj je zorela v spoznanju, da je na tem svetu najbolj modro živeti v skladu z resnico, da človek sam od sebe nič nima, da je vse božji dar. Sporoča, da je tudi majhen človek lahko velik. To pomeni, da je Bog vsemogočen in usmiljen, saj nam ravno preko svojih najmanjših pokaže, da nas ima neskončno rad.

Tudi v današnjem času je med nami mnogo preizkušenih v trpljenju. Tako se lahko zatekamo k Njemu in Mariji po tolažbo in pomoč. Odkrivamo svoj odnos z Bogom in z Marijo. Ta odnos je lahko globok in zaupljiv kot Bernardkin, lahko pa je nezaupljiv, površen in sentimentalni. Vsekakor je imela Bernardka veliko božje milosti, več kot marsikdaj mi, ki ostajamo na plitvini leporečja in pasivnega notranjega življenja. Ne da se nam potruditi, da bi se ob Bogu in s pomočjo Marije odrekli nekaterim grehom. Hrepenimo po udobju in perfekcionizmu. Iščemo se v labirintu hrepenenja po boljšem na zunaj, v materialnosti; bežimo pa pred seboj in svojimi globokimi občutki.

Nas Marija kdaj opomni s svojim zgledom, kot je Bernardko? Ali vprašamo svojo vest, kam nas pelje življenje? Bomo znali in zmogli prestopiti mejo smrti ter se soočili z Božjo sodbo?

Včasih pa se nam zdi, da dvomimo vase, ko se nam oglaša notranja beseda. Vendar, če že sprašujemo sebe o tem, je bolje kot nič. Najslabše je namreč biti brezbrizen in se utapljati v toku mimoidočih, ne da bi se vprašali, če delamo prav. Zato bodimo bolj čuječi, pripravljeni. A to je tako težko. In ko nam spovednik naloži dejansko pokoro, ne samo molitev, ampak tudi dejanja, je najtežje. Na koncu velja samo to. Koliko dobrega je po nas ostalo. Dobro je večkrat skrito, ljudje težko opazijo, kar je dobro, kajti to je dolgoročno delo. Pa vendar so med nami mogoče tudi Bernardke s svojim čudovitim odnosom do bližnjega, Marije in Boga.

Za srečanje z Marijo so različne možnosti, še enkrat pa **vas vabim na obisk Fatimske Marije v Žireh, ki bo potekal v sredo, 25. maja, med 12. in 14. uro.** Vzemimo si kratek trenutek molitve z njo, ki je vse.

Breda Dolenc

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 750 izvodov

BREZ KORENIN

Najdebelejše slovensko drevo je Najevska lipa južno od Črne na Koroškem s premerom 3,5 metra in obsegom 13,5 metra, najvišje pa je 62 metrov visoka Sgermova smreka na Pohorju. Ob pogledu na drevesa nas najbolj prevzamejo mogočna debla in visoke krošnje, spregledamo pa korenine, brez katerih bi se ti orjaki posušili in prevrnili. Če želi obstati v viharjih sveta, tudi človek potrebuje korenine. Take, ki lahko privzdignejo asfalt, objamejo skalo in se do zadnjega drobca moči oklepajo življenja.

Vera, domovina in družina. To so bile in so še vedno korenine, iz katerih najbolj zanesljivo zrastejo trdni, pokončni in trezni ljudje. Taki, ki razmišljajo s svojo glavo in jih je s sladkimi obljubami in prvomajsko klobaso težko pridobiti na svojo stran. To dobro vedo vplivneži vseh vrst, zato poskušajo te korenine spodkopati.

Kdor izgubi vero v Boga, v oltarček postavi denar, nogometni klub, svoje telo ali kaj drugega. Če temu malemu bogcu primerno 'pokadimo', posameznika zlahka ujamemo v svoje mreže. Koliko tistih, ki pravijo: »Mene že ne bo pri tem pomislilo na župnika, modnim zapovedim! Kupijo telefon ali kosmiče, ki jih brez zadržka sledi Čeprav je take ljudi otročje točno tiste čevlje, se počutijo svobodne in predejo priporočajo reklame. so idealni volivci in potrošniki. lahko voditi in usmerjati, od zadovoljstva. Skratka,

Če so delavci v podjetju složni, šefu ni lahko. Razbijanje nacionalnih držav je poleg zmanjševanja vpliva katoliške Cerkve (za to je islamski ekspanzionizem idealen) eden od razlogov za migrantski cirkus po Evropi. Narodna enotnost in red v državi dajeta ljudem občutek varnosti in zmanjšujeta možnosti za ribarjenje v kalnem. V kaosu pa se na vplivna mesta pririnejo nesposobneži in pokvarjenci, ki v urejenih razmerah ne bi imeli nobenih možnosti. Večkrat smo že videli, kakšne neumnosti so v tujini počeli naši maturanti. Seveda: ker so bili daleč od doma in od pogledov svojih domačih. Enak vzorec obnašanja srečamo pogosto pri prišlekkih iz drugih delov sveta. »Daleč od doma je človek poceni, stvari pa so drage,« pravi kitajski pregovor.

Lani nas je razburjala novela zakona o zakonski zvezi, letos pa iz istih logov prihaja novela zakona o preprečevanju nasilja v družini. Po novem naj bi se za fizično nasilje štelo tudi prisiljevanje v delo ter omejevanje gibanja in komuniciranja. Torej: če 'mulc' ne bo hotel narediti domače naloge in pospraviti za sabo, mu ne boste smeli prepovedati odhoda iz hiše in mu vzeti telefona. Cilj obeh novel je jasen: »sesuti« vlogo tradicionalne družine in preprečiti staršem, da bi otroke vzgojili v zrele in odgovorne posameznike. S puhloglavci in razvajenci je namreč lahko manipulirati in od takih si lahko elite obetajo veliko koristi. Najbolj zanimivo pa je, da tisti, ki vpijejo, da je telesno kaznovanje otrok zločin, hkrati zagovarjajo splav. Otroka torej lahko ubiješ, ne smeš pa mu dati ene vzgojne čez rit. Saj bi bilo smešno, če ne bi bilo resnično.

Andrej Praznik